

Michael Moorcock
ELRIKO KRONIKOS:
MIEGANTI BURTININKĖ
Fantastinis romanas

Elrikas iš Melnibonės. Princas, karžygys,
raganius, palikęs savo pilį ir leidęsis žygin
po įvairius pasaulio matmenis.

Elrikas iš Melnibonės, pramintas Baltuoju
Vilku, turintis juodą runų kalaviją,
bendrauja su Chaoso dievais, kovoja su
pragaro išperomis, aplanko įstabiąją
Kaneluno tvirtovę bei Išnykstantį Bokštą,
sutinka daugybę didvyrių iš kitų matmenų,
kitų inkarnacijų...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
381 tomas. Serija įkurta 1990m.

Michael Moorcock THE SLEEPING SORCERESS
London, Gollancz, 2000

Copyright © by Michael Moorcock, 1971

Cover art copyright © Michael Whelan, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

GIEDANTI CITADELĖ

1. Paauksuotas laivas juodomis burėmis

Auksinės ankstyvo vakaro šviesos nutvieksa turkio spalvos jūra ramiai tyvuliavo, du žmonės prie lejerio stovėjo tylėdami ir stebėdami į miglotą šiaurinį horizontą. Vienas, įsisupęs į sunkų juodą apsiaustą, buvo aukštas ir liesas; atgal atmestas apsiausto gobtuvas atidengė ilgus pieno baltumo plaukus. Kitas - rusvap-laukis neūžauga.

- Ji buvo graži moteris ir mylėjo tave, - pagaliau prabilo mažius. - Kodėl staiga ją palikai?

- Ji buvo graži moteris, - atsakė aukštaūgis, - tačiau už jos meilę man būtų tekę brangiai mokėti. Verčiau jau tegul pati ieško savosios žemės ir pasilieka ten. Aš jau nužudžiau vieną moterį, kurią mylėjau, Munglumai. Nenoriu žudyti dar vienos.

Munglumas gūžtelėjo pečiais.

- Kartais aš klausiu savęs, Elrikai: o gal tasai niūrusis likimas - tavosios vaizduotės vaisius,

nukamuotos sąžinės pasekmė?

- Galbūt, - nerūpestingai atsakė Elrikas. - Bet nenoriu tikrinti šios teorijos. Nebekalbėkime daugiau apie tai.

Jūra putojo ir kunkuliavo po irklais, draskančiais vandens paviršius. Laivas sparčiai judėjo vienos iš pačių stipriausių Jaunųjų karalysčių - Džarkoro - sostinės Dhako pusėn. Vos prieš dvejus metus Džarkoro karalius Dharmitas žuvo nelemtojo Imriro užpuolimo metu, ir Elrikas žinojo, kad dėl šios mirties Džarkoro liaudis kaltina jį, Elriką, nors išties viskas buvo ne taip. Albinosui ne itin rūpėjo, ar jis kaltinamas, ar ne, nes vis dar niekino didžiumą žmonijos.

- Po valandos sutems, o naktį nėra prasmės plaukti, - tarstelėjo Munglumas. - Ko gero, eisiu miegoti.

- Elrikas jau norėjo atsakyti, bet ūmai nusikardėjo klyksmas iš "varnos lizdo":

- Burė kairėje!

Stebėtojas, ko gero, snūstelėjo, nes dabar link jų plaukiantis laivas jau matėsi net nuo denio. Elrikas pasitraukė į šalį - pro juos pralėkė kapitonas, tamsiaveidis tarkešas.

- Koks ten laivas, kapitone? - riktelių Munglumas.

- Pan Tangos trirema, kovinis laivas. Jie ruošiasi taranuoti, - kapitonas nubėgo toliau įsakinėdamas vairininkui kreipti vairą dešinėn.

Elrikas ir Munglumas nužingsniavo per denį norėdami geriau apžiūrėti triremą. Laivą varė gausiai paaukuotos juodos burės, kiekvienam irklui teko po tris irkluotojus prieš du - tarkešų laive. Dar juodu pamatė, kaip skrodžia vandens triremos priekis, užsibaigiantis didžiuliu variniu taranu. Palankus vėjas ištempė trikampes bures.

Panikos apimti irkluotojai apsipylę prakaitu stengėsi įvykdyti vairininko nurodymus. Irklai nedarniai kilo ir leidosi; Munglumas nežymiai šyptelėjęs atsisuko į Elriką:

- Nieko jiems neišeis. Verčiau paruošk savo kalaviją, bičiuli.

Pan Tangos saloje gyveno burtininkai, kurie mėgino varžytis su ankstesniąja Melnibonės šlove. Jie turėjo bemaž geriausią Jaunosiose karalystėse laivyną ir piratavo visuose kraštuose. Pan Tangos teokratas, žynių aristokratijos vadovas buvo Džarginas Lernas, kuris, anot gandų, sudarė sandorį su Chaoso jėgomis ir ketino pavergti visą pasaulį.

Elrikas pantangiečius laikė išsišokėliais, ku-

rie niekada neįstengs prilygti jo protėvių šlovei, bet net jam teko pripažinti, kad toji trirema atrodo įspūdingai, ir tarkešų galera neišvengiamai taps lengvu jos grobiu.

Didžiulė trirema artinosi nemenku greičiu, ir kapitonas su vairininku nutilo supratę, kad tarano smūgio nebeišvengs. Sutraškėjo mediena - taranas smogė į paskuigalį, ir galeroj po vaterlinija atsirado skylė.

Elrikas stovėjo nejudėdamas, žvelgdamas, kaip iš triremos ant galeros denio atšvilpė abordažiniai kabliai. Tarkešai be ypatingo entuziazmo (suprasdami, kad nepajėgs pasipriešinti gerai apmokytai ir ginkluotai pantangiečių įgulai) pasileido į paskuigalį ruošdamiesi susikauti su piratais.

Munglumas riktelėjo:

- Elrikai, mes privalome jiems padėti!

Elrikas nenorom linktelėjo. Jį pykino vos pagalvojus, kad vėl teks traukti iš dėklo kalaviją. Pastaruoju metu albinosui pradėjo atrodyti, tarytum kalavijo galia padidėjo.

Raudonai apsitaisę kariai šokinėjo ant galeros denio. Pirmoji banga, ginkluota dviašmeniais kardais ir kovos kirviais, užpuolė tarkešų jūreivius ir pradėjo doroti.

Elrikui palietus Audrašauklio rankeną kalavijas išsyk neramiai suvaitojo, tarsi džiaugdamasis laukiančiomis grumtynėmis, o per visą geležtės ilgį nuvilnijo juodas žaibas. Ginklas pulsavo Elriko rankoje, tarsi gyva būtybė, ir Melniboniškis puolė į pagalbą tarkešų jūreiviams.

Pusė gynėjų jau gulėjo nukauti, o kiti traukėsi. Elrikas ir Munglumas prasibrovė į priekį. Raudonai apsišarvavusių karių veidai persimainė - niūrų triumfą pakeitė išgąstis, kai didžiulis Elriko juodasis kalavijas perkirto vieno užpuoliko šarvus ir perskėlė jį nuo peties iki apatinio šonkaulio.

Piratai neabejotinai atpažino Elriką ir jo kalaviją, nes ir apie vieną, ir apie kitą sklandė legendos. Nors Munglumas irgi buvo puikus kovotojas, į jį niekas nė nežiūrėjo supratę, kad gali likti gyvi tik nukreipę visas jėgas į Elriką.

Kalavijas gėrė priešų karių sielas, o Elriką užvaldė jo protėviams būdingas kraujo troškimas. Elrikas ir kalavijas tapo viena esybe, tačiau tuo pat metu kalavijas pavergė Elriką. Kariai krito kairėje ir dešinėje šaukdami veikiau iš siaubo, o ne iš skausmo suvokdami, ką iš jų atima kalavijas. Keturi piratai puolė Elriką mosuodami kirviais. Melniboniškis nuritino

galvą vienam, pervėrė pilvą kitam, trečiam nukirto ranką ir suvarė smaigalį ketvirtajam į širdį. Tarkešai pažvalėjo ir atakuodami paskui Elriką su Munglumu sutriuškino ant skęstančios galeros denio dar likusius užpuolikus.

Sustugęs tarsi vilkas Elrikas įsikibo į lyną - juodai auksinės triremos takelažo dalį - ir peršoko į priešų laivą.

- Paskui mane! - suriko Elrikas. - Čia vienintelis mūsų šansas. Galera pasmerkta!

Triremos užpakalinis ir priešakinis deniai buvo pakelti. Priešakyje stovėjo puikiais melsvai raudonais drabužiais apsitaišęs kapitonas, kurio veidą taip netikėtai pasisukus įvykiams perkreipė siaubas. Jis tikėjosi be ypatingų pastangų pasiglemšias neblogą grobį, o dabar, atrodo, pats virto grobiu.

Elrikas judėjo į triremos priekį, o Audrašauklis giedojo graudžią savo giesmę, nuspalvintą džiugesio ir triumfo gaidų. Dar gyvi kariai nebeatakavo - jie sutelkė dėmesį į Munglumą, vadovaujantį tarkešų įgulai. Kelias pas kapitoną Elrikui tapo laisvas.

Pan Tangos teokratijai priklausantis kapitonas, atrodo, buvo kietas riešutėlis. Besiartiantis Elrikas pamatė, jog priešininko šarvai

kažkaip ypatingai švyti - požymis, jog yra užkerėti.

Atrodė kapitonas kaip tipiškas pantangietis - kresnas, tanki barzdelė ir piktos akys viršum kumos nosies. Storas raudonas lūpas perkreipė kažkas panašaus į šypsenėlę, kai viena ranka spausdamas kardą, kita - kovos kirvį jis ruošėsi pasitikti trapu aukštyn užbėgusį Elriką.

Elrikas suėmė Audrašauklį abiem rankom ir puolė nukreipdamas kalaviją kapitonui į pilvą, tačiau tas pasitraukė į šalį ir atrėmė smūgį savo kardu, o kita ranka smogė kirviu taikydamsis į neapsaugotą Elriko galvą. Albinosui teko staigiai atsitraukti, jis suklupo ir pargriuvo ant denio, bet tuojau pat persivertė išvengdamas kardo, įsmigusio į denį toje vietoje, kur ką tik buvo jo petys. Kitą kirvio smūgį Audrašauklis, rodos, atmušė pats, o paskui staigiu judesiu atskyrė geležtę nuo kirvakočio.

Kapitonas nusikeikė ir numetęs nebenaudingą kotą abiem rankom iškėlė dviašmenį kardą. Ir vėl Audrašauklis pralenkė Elriko reakciją - ginklas nukrypo tiesiai priešui į širdį. Užkalbėtas šarvas akimirksniui sustabdė kalaviją, bet tuomet Audrašauklis sukliko veriančiu balsu, sutirtėjo, tarsi kaupdamas jėgas, ir vėl pamėgino persmeigti šarvą. Šįkart magiškieji šarvai

suskilo tartum riešuto kevalas, ir prieš smūgį rankas iškėlusio priešininko krūtinė liko neapsaugota.

Kapitono akys išsiplėtė, jis atšoko atgal užmiršęs kardą, neįstengdamas atplėšti žvilgsnio nuo pragaištingojo runų kalavijo, kuris peršmeigė jį po krūtinkauliu. Pantangiečio veidą perkreipė grimasa, jis suriko ir išmetė kardą įsikibdamas į geležtę, geriančią jo sielą.

- Čardrosai, pasigailėk ir išgelbėk... Ne!..

Pantangietis mirė suprasdamas, jog runų kalavijas, iškeltas albinoso vilkišku veidu, pražudė jo sielą.

Elrikas ištraukė Audrašauklį jusdamas jėgų antplūdį - kalavijas perdavė pagrobtą energiją. Elrikas verčiau negalvojo apie tai, jog juo dažniau naudojosi kalaviju, juo labiau tapo nuo jo priklausomas.

Tiremoje gyvi liko tiktai vergai irklotojai. Piratų laivas gerokai pasviro, nes vis dar buvo surištas su skėstančia galera į ją įsmigusiu taranu ir abordažiniais kabliais.

- Nukirst lynus ir atbulinė eiga - greičiau! - suriko Elrikas.

Jūreiviai, supratę, kas vyksta, puolė vykdyti įsakymo. Irklotojai ėmė irkluoti atgal, ir tara-

nas išsivadavo iš skylės - suvaitojo lūžtantis medis. Abordažinių kablių lynai buvo nukirsti, pasmerktoji galera atsiskyrė nuo triremos.

Elrikas suskaičiavo likusius gyvus. Ant kojų tebestovėjo pusė įgulos, o jų kapitonas žuvo pačioje kautynių pradžioje. Elrikas kreipėsi į vergus:

- Jei norite gauti laisvę, iš visų jėgų irkitės į Dhaką.

Saulė jau slėpėsi už horizonto, bet Elrikas, perėmęs vadovavimą laivui, nusprendė plaukti ir naktį, orientuodamasis pagal žvaigždes.

Munglumas nustebęs purkštelėjo:

- Kodėl siūlai jiems laisvę? Dhake galėtume vergus parduoti ir gautume atlygį už šiandieninį vargą!

Elrikas gūžtelėjo pečiais.

- Aš siūlau jiems laisvę, nes taip nusprendžiau, Munglumai.

Rusvaplaukis nusigręžė ir patraukė vadovauti denio tvarkymo darbams - negyvėlius reikėjo numesti už borto. Jam dingtelėjo, jog niekada neįstengs suprasti albinoso. Ką gi, pagalvojo, gal taip net geriau.

Pastarojo nuotykiu dėka Elriko atvykimas į Dhaką neliko nepastebėtas, ir viltis prasmukti

į miestą neatpažintam ištirpo.

Patikėjęs Munglumui triremos pardavimo derības bei pinigų padalijimą įgulos nariams (savęs Munglumas irgi neužmiršo), Elrikas užsimetė ant galvos gobtuvą ir prasispraudęs pro susirinkusią minią patraukė į pažįstamą viešbutį prie vakarinių miesto vartų.

2. Žinia Baltajam Vilkui

Tą patį vakarą, bet vėliau, kai Munglumas atsigulė miegoti, Elrikas nusileido į taverną apačioje ir atsisėdo prie vyno taurės. Net patys ištikimiausi naktiniai lėbautojai nusprendė pasiieškoti kitos vietos, kai pamatė, kas apsilankė tavernoje. Elrikas sėdėjo vienas patalpoje, apšviestoje rūkstančio nendrinio fakelo viršum laukųjų durų.

Staiga durys atsivėrė, ir tarpduryje pasirodė prašmatniai apsitaيسęs jaunuolis. Jis dirstelėjo vidun.

- Aš ieškau Baltojo Vilko, - ištarė svečias įtemptai stebeilydamas į Melniboniškio figūrą, nes tamsoje prastai matė, su kuo kalba.

- Šiuose kraštuose aš kartais vadinamas tokiu vardu, - ramiai atsakė Elrikas. - Ar ieškai Elriko iš Melnibonės?

- Taip. Turiu jam žinią, - jaunuolis įėjo į patalpą gūždamasis po apsiaustu. Tavernoje buvo šalta, nors Elrikas šito nepastebėjo.

- Aš vardu grafas Jolanas, esu miesto sargybos vado padėjėjas, - pasipūtėliškai pareiškė jaunuolis prieidamas prie stalo, už kurio sėdėjo Elrikas, ir atvirai jį apžiūrinėjo. - Tu narsus, jei pasirodai čionai. Nejaugi manai, jog Džarkoro tautos tokia trumpa atmintis ir jie gali užmiršti, kad ne kas kitas, o tu, vos prieš dvejus metus įviliojai į spąstus jų karalių?

Elrikas gurkštelėjo vyno ir neatitraukdamas nuo lūpų taurės ištarė:

- Čia tik žodžiai, grafe Jolanai. Kokia tavoji žinia?

Jolano įsitikinimas išgaravo. Jis silpnai paprieštaravo:

- Gal tau čia vien tik žodžiai, tačiau aš tuo neabejoju. Argi karalius Dharmitas šiandien nekaraliautų čia, jei tu nebūtum pabėgęs iš mūsų lauko - to mūsų, kuris pakirto jūrų valdovų ir tavosios tautos galią? Argi tu nepasinaudojai keriais gelbėdamasis pats, užuot pa-

dėjęs žmonėms, kurie laikė tave savo bičiuliu?

Elrikas atsiduso.

- Žinau, tu ne tyčiotis iš manęs atėjai. Dharmitas žuvo savajame flagmano laive Imriro atakos pradžioje, labirinte, o ne vėliau kilusių kautynių metu.

- Tu šaipaisi iš mano klausimų, o paskui siūlai neįtikinamą melą siekdamas užmaskuoti gėdingą savo poelgį, - karčiai atsakė Jolanas. - Jei būtų mano valia, aš tiesiog čia pavaišinčiau tave tavo paties velnišku kalaviju. Aš žinau, kaip viskas buvo.

Elrikas lėtai atsistojo.

- Tavo kandumas mane nuvargino. Kai apsi-raminsi ir įstengsi perduoti man atneštąją žinią, palik pranešimą viešbučio šeimininkui.

Melniboniškis apėjo aplink stalą ir patraukė link laiptų, bet sustojo, kai Jolanas sugriebė jį už rankovės.

Numirėliškai baltas Elriko veidas įsistebeilijo į jaunąjį grafą. Raudonos albinoso akys sušvito pavojinga ugnimi.

- Aš nepratęs prie tokio familiarumo, jaunuoli.

Jolanas patraukė ranką.

- Atleisk. Aš užsimiršau....

